

19/07/2026

Η εορτή της Αγίας Μακρίνης στην Ιερά Μονή Λιγοβιτσίου

/ [Ιερές Μονές](#)

Με ιδιαίτερη λαμπρότητα τιμήθηκε η ιερά μνήμη της Οσίας και Θεοφόρου Μητρός ημών Μακρίνης, αδελφής του Μεγάλου Βασιλείου, την Κυριακή 19 Ιουλίου 2026, στην γυναικεία Ιερά Μονή Κοιμήσεως της Θεοτόκου Λιγοβιτσίου Ξηρομέρου. Την ημέρα αυτή άγει τα ονομαστήριά της η Καθηγουμένη της Ιεράς Μονής, Γερόντισσα Μακρίνα.

Στην ακολουθία του Όρθρου και στην πανηγυρική αρχιερατική Θεία Λειτουργία προεξήρχε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός και συμμετείχαν ο Πρωτοπρ. Σπυρίδων Ράπτης, Κληρικός της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, με άλλους Κληρικούς από την Ιερά Αρχιεπισκοπή, ο Πρωτοπρ. Δημήτριος Παπαγιάννης, Κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς, ο Πρωτοπρ. Λεωνίδας Ράπτης, ο π. Λάμπρος Παπασπύρος και άλλοι Κληρικοί της Ιεράς Μητροπόλεως Αιτωλίας και Ακαρνανίας, καθώς και ο Αρχιδιάκονος Δημήτριος Λαγούδης και ο Ιεροδιάκονος Βαρθολομαίος Κοσμάς.

Μεταξύ των πολλών προσκυνητών που προσήλθαν στην Ιερά Μονή για να συμμετάσχουν στην Θεία Λειτουργία και να τιμήσουν την εορτάζουσα Γερόντισσα ήταν και ο Δήμαρχος Ξηρομέρου κ. Ιωάννης Τριανταφυλλάκης.

Κηρύσσοντας τον θείο λόγο ο Σεβασμιώτατος συνέχισε την σειρά των κυριακάτικων κηρυγμάτων του, κατά τα οποία αναλύει το Ιερό Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας.

Ανέφερε τα εξής: «Φως αλήθειας, αγάπης και αιωνιότητος αποτελεί για εμάς ο Χριστός. Όσοι πιστεύουμε σ' Αυτόν, όσοι αποφασίζουμε να ακολουθήσουμε τον δικό Του δρόμο και να τηρήσουμε τις εντολές Του, γινόμαστε αποδέκτες του δικού Του φωτός. Και μάλιστα, όχι μόνον αποδέκτες αλλά και ολόλαμπροι «φάροι» για όλους τους συνανθρώπους μας, που ταξιδεύουν στο σκοτεινό πέλαγος της ζωής.

Ο άνθρωπος φοβάται και μισεί το σκοτάδι, διότι του στερεί την δυνατότητα να αντιλαμβάνεται το αληθινό μέγεθος των πραγμάτων και να διακρίνει τον δρόμο που οδηγεί στη σωτηρία. Όταν ο άνθρωπος επιλέγει να ζήσει μακριά από τον Θεό, δεν βρίσκεται σε θέση να εντοπίσει τον προορισμό του και να χαράξει πορεία. Μακριά από το Φως του Αναστημένου Χριστού, η ζωή μοιάζει με ταξίδι σε μια σκοτεινή θάλασσα ματαιότητος, φθοράς και θανάτου. Μακριά από το Φως του Θεού της αγάπης, ο άνθρωπος βυθίζεται στο σκοτάδι της μοναξιάς του και παραμένει αποξενωμένος από τους ανθρώπους. Μπορεί να ζει σε μεγάλες πόλεις με πλήθος ανθρώπων που συνωστίζονται στα πανύψηλα κτίρια. Κι όμως! Χωρίς την δυνατότητα της αγάπης που μόνο η παρουσία του Θεού παρέχει, οι άνθρωποι παραμένουν ξένοι μεταξύ τους, άγνωστοι, αδιάφοροι, συχνά και απειλητικοί. Χωρίς το Φως της αγάπης, οι ψυχές μαραζώνουν, οι καρδιές σκληραίνουν και ο κόσμος μεταβάλλεται, σιγά σιγά, σε πεδίο μάχης ανάμεσα σε κυνικούς και σκληρόκαρδους ανταγωνιστές.

Οι άνθρωποι διψούν για φως, συχνά όμως δεν ξέρουν, ούτε τον τρόπο που θα το προσεγγίσουν ούτε τον τρόπο που θα το αποκτήσουν. Εν μέσω μιας ανθρωπότητας βυθισμένης στο σκοτάδι και στερημένης ακόμη και της πιο μικρής αχτίδας ελπίδος, ακούγεται η φωνή του Κυρίου: «Εγώ είμαι το φως του κόσμου. Όποιος με ακολουθήσει, θα σταματήσει να περιπλανιέται στο σκοτάδι και θα βρει το φως της ζωής» (Ιω, 8,12).

Αυτό το κοσμοσωτήριο Φως αποτελεί τον «πυρήνα» του ερχομού του Χριστού στη γη. Αυτό είναι ο ύψιστος σκοπός της αποστολής Του. Αυτό αποτελεί την κορωνίδα των δωρεών Του. Αυτό αποτελεί και την ουσία της δικής μας αποστολής. Ναι αδελφοί μου! Σε αυτό το θείο σχέδιο, ο Θεός μας καλεί ως συνεργάτες Του. Πρώτον από όλους όρισε τον μέγιστο των Προφητών, τον Ιωάννη τον Πρόδρομο. Ήδη, από τους πρώτους στίχους, στο κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο, αποκαλύπτεται το μεγαλείο της αποστολής του Προδρόμου: «Ο Θεός έστειλε έναν άνθρωπο που τον έλεγαν Ιωάννη· αυτός ήρθε ως μάρτυρας για να κηρύξει ποιός είναι το φως, ώστε με τα λόγια του να πιστέψουν όλοι. Δεν ήταν ο ίδιος το φως, ήρθε όμως για να πει ποιός είναι το φως» (Ιω. 1:6-8).

Στην σημερινή Ευαγγελική περικοπή, από τον λόγο του Ευαγγελιστού Ματθαίου, μαθαίνουμε πως η αποστολή μας είναι ίδια με εκείνη του μεγίστου των Προφητών Ιωάννου του Προδρόμου. Αποστολή να γίνουμε φωτοδόχοι αλλά και φωτοδότες. Όπως διδάσκει ο Κύριος τους ακροατές του στην «Επί του Όρους Ομιλία»: «Εσείς είστε το φως για τον κόσμο· μια πόλη χτισμένη ψηλά στο βουνό, δεν μπορεί να

κρυφτεί. Οι άνθρωποι, όταν ανάψουν το λυχνάρι, δεν το βάζουν κάτω από το δοχείο με το οποίο μετρούν το σιτάρι, αλλά το τοποθετούν στο λυχνοστάτη, για να φωτίζει όλους τους ανθρώπους του σπιτιού» (5:14-15).

Μεγάλη, λοιπόν, είναι η αποστολή μας όπως και η ευθύνη μας. Ευθύνη, όχι μόνον να φωτίσουμε τον κόσμο αλλά και να μην λησμονούμε ποτέ πως, όσο τηρούμε τις εντολές του Ευαγγελίου, το δικό μας φως αποτελεί αντανάκλαση του επουρανίου Φωτός που έφερε στον κόσμο ο Χριστός. Το σκοτάδι μέσα μας και το σκοτάδι γύρω μας μπορεί να κατανικηθεί μόνον όσο βρισκόμαστε σε στενή σχέση με τον Σωτήρα και λυτρωτή μας, Ιησού Χριστό. Δεν είμαστε αυτόφωτοι· είμαστε ετερόφωτοι. Όσο, όμως, παραμένουμε συνδεδεμένοι με τον πατέρα των Φώτων, μεταβαλλόμαστε κατά χάριν σε φωτογόνες υπάρξεις, οι οποίες εκπέμπουν παρηγοριά και ελπίδα.

Έτσι χαρακτηρίζει ο Απόστολος Ιάκωβος στην επιστολή του τον Θεό: Πατέρα των Φώτων. Έτσι τον αναφέρει και μια από τις τελευταίες ευχές της Θείας Λειτουργίας, η οπισθάμβωνος, όπως ονομάζεται, ευχή. Ο όρος «οπισθάμβωνος» μας ταξιδεύει στους πρώτους χριστιανικούς αιώνες, κατά τους οποίους ο άμβωνας βρισκόταν στο μέσον του Ιερού Ναού. Η ευχή, λοιπόν, αυτή διαβαζόταν από τον ιερέα πίσω από τον άμβωνα, απ'όπου προήλθε και η ονομασία της. Σκοπός της μέχρι και σήμερα είναι να υπενθυμίζει στους πιστούς, οι οποίοι μόλις έχουν κοινωνήσει των φρικτών και αχράντων Μυστηρίων, πως άλλος δρόμος σωτηρίας δεν υπάρχει από εκείνον της πίστεως στον Θεάνθρωπο Ιησού Χριστό και πως τον αγιασμό, μόνον το ζωντανό Του Σώμα, δηλαδή η Εκκλησία, μπορεί να προσφέρει.

Με ευγνωμοσύνη και κατάνυξη, λοιπόν, λίγο πριν φτάσει το τέλος της Θείας Λειτουργίας, ακούμε την ευχή αυτή:

«Κύριε, συ που ευλογείς εκείνους που σε δοξάζουν και αγιάζεις εκείνους που πιστεύουν και έχουν την εμπιστοσύνη τους σε σένα, σώσε το λαό σου και ευλόγησε τα παιδιά σου. Φύλαξε όλη την Εκκλησία σου· αγίασε εκείνους που αγαπούν την ευπρέπεια του οίκου σου. Εσύ με την θεϊκή σου δύναμη να τους ανταποδώσεις δόξα και να μην εγκαταλείψεις εμάς, που ελπίζουμε σε σένα. Δώρησε ειρήνη στον κόσμο σου, στις Εκκλησίες σου, στους ιερείς, στον στρατό και σ' όλο τον λαό σου, γιατί κάθε καλό χάρισμα και κάθε τέλειο δώρο είναι από τον ουρανό και κατεβαίνει από σένα, τον Πατέρα των φώτων· γι' αυτό και σε δοξάζουμε, και σε ευχαριστούμε και σε προσκυνούμε, τον Πατέρα και τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων».

Πολύτιμα τα διδάγματα αυτής της ευχής. Διδασκόμαστε, κατ' αρχάς, πως η θεία ευλογία και ο αγιασμός προσφέρονται διαρκώς από τον Θεό, αρκεί να εμπιστευτούμε σε Αυτόν ολόκληρη την ζωή μας. Σε λίγο θα επιστρέψουμε στον κόσμο. Το ταξίδι του κάθε πιστού αλλά και ολόκληρης της Εκκλησίας θα συνεχιστεί υπό συνθήκες αντίξοες, συχνά εχθρικές, που, κάθε στιγμή, απειλούν να μας καταποντίσουν. Τίποτε, όμως, δεν υπάρχει ισχυρότερο από την θεία προστασία. Τίποτα δεν μπορεί να εμποδίσει το σχέδιο της σωτηρίας μας. Αρκεί να παραδίδουμε το πηδάριο της ζωής στον Κύριο και να εμπιστευόμαστε το πανάγιο και πάνσοφο θέλημά Του.

Και κάτι ακόμη: Ακούμε για πρώτη φορά στην Θεία Λειτουργία πως η ευπρέπεια και η τάξη του Ιερού Ναού, μέσα στον οποίο πραγματοποιείται το μεγαλύτερο και σπουδαιότερο μυστήριο, αποτελεί έργο σπουδαίο που πρέπει να απασχολεί διαρκώς κληρικούς και λαϊκούς. Η ευταξία αλλά και ο λελογισμένος στολισμός του Ιερού Ναού, με σεβασμό στο μέτρο και την παράδοση της Εκκλησίας μας, συμβάλλουν με πολύ αποτελεσματικό τρόπο στην κατάνυξη και την ευλάβεια όλων εκείνων που συμμετέχουν στις Ιερές Ακολουθίες και ιδιαίτερα στην Θεία Ευχαριστία.

Η οπισθάμβωνος ευχή περιλαμβάνει τρία απαραίτητα στοιχεία που πρέπει να διατηρήσουμε στον νου και την καρδιά μας, καθώς, σε λίγο, θα αποχωρήσουμε από τον Ιερό Ναό. Η πίστη προς τον Θεό, η απόλυτη εμπιστοσύνη προς το θέλημά Του και η ακράδαντη βεβαιότητα πως αποτελεί την μοναδική πηγή ευλογίας και αγιασμού αποτελούν τα πολύτιμα δώρα τα οποία θα μας συντροφεύσουν στην καθημερινότητά μας, μέχρι να ξαναβρεθούμε στον Ιερό Ναό και να συμμετάσχουμε στην επόμενη Θεία Λειτουργία.

Εάν, αυτά τα τρία, φροντίσουμε να παραμείνουν ενεργά στην καρδιά μας, είναι βέβαιο πως θα μας ενισχύσουν σε κάθε αντιξοότητα της ζωής αλλά και θα καταστήσουν τα καλά έργα μας αποκάλυψη ουρανίου φωτός, μέσω του οποίου οι άνθρωποι θα οδηγηθούν στην αγκαλιά του Θεού Πατέρα μας. Συνεργάτες στην αποστολή Του μας καλεί να γίνουμε ο Χριστός και για τον λόγο αυτό μας ευλογεί και μας παρακινεί μέσω των λόγων Του, όπως τους ακούσαμε στο σημερινό Ευαγγέλιο: «Ούτω λαμψάτω το φως υμών έμπροσθεν των ανθρώπων, όπως ιδωσιν υμών τα καλά έργα και δοξάσωσιν τον Πατέρα υμών τον εν τοις ουρανοίς» (Μτθ. 6:16).

Κατά την απόλυση της Θείας Λειτουργίας ενώπιον της Ιεράς και Εφεστίου Εικόνας της Παναγίας, του Σεβασμιωτάτου και της Καθηγουμένης έβαλε μετάνοια η νέα Δόκιμη της Ιεράς Μονής κα Λουκία Ράπτη, την οποία ευλόγησε ο Σεβασμιώτατος και ενέδυσσε με τα ενδύματα της Δοκίμου Μοναχής.

Κατά την προσλαλιά του ο Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας αναφέρθηκε τόσο στην νέα Δόκιμη όσο και στην σεβαστή Γερόντισσα, λέγοντας μεταξύ άλλων:

«Ήρθαμε σήμερα στην Ιερά Μονή για να τιμήσουμε την Αγία Καθηγουμένη, Γερόντισσα Μακρίνα, που από τη στιγμή που εισήλθε μέσα στις τάξεις του μοναχισμού έγινε φως με την ασκητική ζωή της, με την ηγετική της φυσιογνωμία, με την ανδρεία του θελήματός της, με την ομολογιακή της διάθεση και με τον ιεραποστολικό της ζήλο.

Hyτύχησε η τοπική μας Εκκλησία να έρθει εδώ στην Αιτωλοακαρνανία μαζί με μία πολυάριθμη και εκλεκτή Αδελφότητα και να αναλάβει τους οίακας αυτής της Ιεράς Μάνδρας του Λιγοβιτσίου και να συμβάλλει καθοριστικά όχι μόνο στην κτιριακή ανασυγκρότηση της Μονής, αλλά κυρίως και προπάντων στην πνευματική αναβάθμιση ολοκλήρου αυτού του τόπου και της περιοχής που για χρόνια πολλά έχει την Παναγία ως την πνευματική του αναφορά.

Προσευχόμαστε νυχθημερόν για εκείνη για να έχει υγεία και δύναμη, γιατί την έχει ανάγκη και η Αδελφότητά της και τα πνευματικά της τέκνα, όλοι οι πιστοί που αγαπούν το Μοναστήρι και την αναγνωρίζουν ως την πνευματική τους μητέρα.

Εντός ολίγου θα βιώσουμε ένα χαρμόσυνο γεγονός, την είσοδο στην Ιερά Μονή ως Δόκιμης Μοναχής, της αδελφής μας Λουκίας, η οποία προέρχεται από μια ιερατική οικογένεια. Ο πατέρας της, ο π. Σπυρίδων Ράπτης, εκλεκτός Κληρικός της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, υπεύθυνος στην Ενορία Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Βριλησίων, μια Ενορία που προσφέρει ένα τεράστιο ιεραποστολικό, φιλανθρωπικό και εκπαιδευτικό έργο ήρθε σήμερα, εδώ με όλους τους συνεφημερίους του και δεκάδες εκ των Ενοριτών του για να συνεορτάσουν αυτή τη μεγάλη χαρά της Ιεράς Μονής και της τοπικής μας Εκκλησίας. Και ο παππούς της ο π. Λεωνίδας Ράπτης είναι Κληρικός και αυτός, εθελοντής και άμισθος, που υπηρετεί στην Ενορία της Παλαιομάνινας.

Ο Σεβασμιώτατος μιλώντας για την Δόκιμη Μοναχή Λουκία ανέφερε, ότι «πλέον εισέρχεται στις τάξεις των Δοκίμων. Θα δοκιμάσει και θα δοκιμαστεί. Θα ζήσει μέσα στην Ιερά Μονή, θα ακολουθήσει όλο το πρόγραμμα που ακολουθούν οι μοναχές και όταν ολοκληρωθεί το στάδιο της δοκιμασίας, θα προβούμε στο επόμενο βήμα για να εισέλθει πλέον, δια της Ακολουθίας της Ρασοευχής, επισήμως μέσα στην Αδελφότητα.

Ο Θεός να ευλογεί την Γερόντισσα, να ευλογεί την Αδελφότητα και να ευλογεί και την νέα Δόκιμη της Ιεράς Μονής. Χρόνια πολλά και ευλογημένα».

Ο Σεβασμιώτατος προσέφερε στην Γερόντισσα Μακρίνα μια εικόνα της Υπεραγίας Θεοτόκου «Άξιον Εστί» και όλοι μαζί μετέβησαν στο Αρχονταρίκι, όπου προσφέρθηκε πλούσια μοναστηριακή φιλοξενία από την Αδελφότητα της Ιεράς Μονής.

[Δείτε ΕΔΩ για περισσότερες φωτογραφίες](#)